

Hovedsynspunkt, hvorunder de forskjellige Bestemmelser maa ses. Hvilken Myndighed man vil tillægge Sognekommunen, hvilken Myndighed man vil tillægge Amtsraadet, og hvorledes man vil omredigere Forholdet mellem disse, kan der være Tvivl om, men naar det ærede Medlem har ment, at Sognekommunen her har mistet Noget af sin Myndighed, og at den er flyttet over til Amtsraadet, saa tror jeg ikke, det er rigtigt. Hidtil have Amtsraadene approberet disse Forhold, og det skulle de gjøre herefter. Der er en Grund til at lægge nogen Accent med Hensyn til Regulatorerne paa Amtsraadets Approbation, det er med Hensyn til Ensartetheden, og den faar noget større Betydning, naar man gaar til at udrede Snekastning efter de Regler, der ere foreslaaede i dette Lovforslag. Man maa nemlig huske paa, hvorledes den nuværende Ordning er — det er den anden Side af Sagen, som jeg nu skal sige lidt om. Den nuværende Ordning er den, at man har knyttet Snekastningsarbeidet til beboet Sted efter Lovgivningens Bestemmelser. Som Følge af denne Regel har f. Ex. Jord, som laa i en Kommune og var ubeboet, medens Bygningerne laa i en anden Kommune, været fritagen. Fremdeles var fritaget: Steder, der stode helt ubeboede, og det var ret praktisk f. Ex. i Nærheden af Kjøbenhavn. Fremdeles vare Skovstrækninger fritagne, forsaavidt de henhørte til de ubeboede Steder, og Beboelsen vanskelig konstateres; der er naturligvis Stovløbere og Forstmænd, der komme til at kaste. Der er imidlertid sket en meget betydelig Forandring i Lovforslaget, idet den Ydelse, der paahvilede dem, der bo i Steder paa Landet — det er særlig Landet, vi foreløbig tale om — er flyttet over til at hvile paa Eiendommen. Der var foreslaaet i Regjeringens Udkast, at den skulde hvile paa Stedet, men Landsstinget har forandret Bestemmelsen i § 5 til at gjælde Brugerne af de faste Eiendomme i Sognekommunerne. Jeg holdt vedblivende paa, at Stedet var den rigtigste Betegnelse. I Realiteten vil det dog maaske ikke gjøre stor Forskel af den Grund, at omkring Stedet grupperer sig ganske naturlig de Normer, efter hvilke Snekastningen udredes in natura, som er Hartkorn, Assurancefum, Vedrist og Bygninger. Hvorledes man skal benytte disse Normer, er ganske vist optaget efter Loven af 1858, og det kunde gjerne være, at der kunde være Grund til en skarpere Sortering af disse Forhold. Jeg har nu ikke troet det, da jeg mener, at man skal ikke foretage Forandringer, forsaavidt man kan slutte sig organisk til det Nuværende, og forsaavidt dette er nogenlunde tilfredsstillende. Det

er de Bestemmelser, der skulle udføres gennem Regulatorer, som vel at mærke ere udførte overalt og i Reglen, uden at der er ført Klage derover. Nu har vel det ærede Medlem for Veile Amts 5te Valgfreds (Bertelsen) været inde paa, at man gennem Assurancefummen og Afgiften, der hviler paa bygningsafgiftspligtige Bygninger, kunde fordele Fabrikanten. Ja, naar man vil være ubillig, kan man naturligvis gjøre det, og det kan naturligvis en kommunal Myndighed gjøre, naar den vil være ubillig; men ganske klart er det dog, at en Slags Norm kan man ikke undvære her. Det kan dog nemlig ikke godt gaa at anvende Normen for Hartkorn, naar man har en stor Fabrik med et lille Jordtilliggende; der maa man virkelig tage Fabrikken under en anden Norm end Hartkornet, thi ellers faaer man ikke fat paa den. Naturligvis kan man være mere eller mindre enig om Rigtigheden i det Enkelte. Jeg skal her gjøre opmærksom paa, at man gennem Bestemmelsen om, at det er den faste Eiendom, Brugerne af den faste Eiendom, der udreder Byrden, er kommen ind paa, at man altsaa ikke fritager Jord, der ligger i en anden Kommune, at man ikke fritager et Sted, fordi det er ubeboet, og ikke fritager Skovene, men saa er Spørgsmaalet, hvorledes man skal have dem med. Man er selvfølgelig nødt til der at komme til en Fordeling af Snekastningsbyrden. I det oprindelige Lovforslag var det foreslaaet, at Fordelingen blev foretaget paa Hovedstedet, hvor altsaa Beboelsen var, og saa fordeltes det mellem de forskjellige, som havde Stet til at faae Del deri, der, hvor Manden havde Eiendomme. Efter Landsstingets Affattelse sker Fordelingen i hver enkelt Kommune saaledes, at der ikke maa paabyrdes Vedkommende større Byrder som Helhed, end Tilfældet vilde være, hvis Ansettelsen skete under Et i den Kommune, „hvor den største Del af Eiendommen er beliggende“. Jeg gjorde opmærksom paa i Landsstinget og gjentager det her, at dette Udtryk „hvor den største Del af Eiendommen er beliggende“, er uheldigt; det burde absolut have heddet: den Kommune, hvor Bygningen ligger, da det er det eneste Sted, hvor man egentlig kan komme til en normal Afgjørelse, men hvis man nu ikke vil gaa den Vej, Regjeringens Forslag gif, saa maa der findes en Bestemmelse om, at Vedkommende ikke vilkaarlig kan ansættes til Snekastningsarbejde paa hvert af de Steder, han har Eiendomme, saaledes at man hvert Sted bruger de der bekvemteste Normer, og man altsaa ved at tage de enkelte Parceller kunde paabyrde langt større Snekastnings-